

Sygn. akt II CSKP 984/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wesołowski

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko miastu stołecznemu Warszawa
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 8 lutego 2023 r.
w Izbie Cywilnej w Warszawie,
skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 15 października 2020 r., sygn. akt I ACa 773/19,

**uchyla zaskarżony wyrok w części oddalającej apelację
pozwanego i przekazuje sprawę w tej części Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania
i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 października 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie sprostował zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 października

2019 r. przez dodanie po słowie „wyrok” słowa „wstępny” i oddalił apelację pozwanego od tego wyroku, uznającego powództwo za usprawiedliwione co do zasady.

Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

E. sp. z o.o. w W. prowadzi K. w W. W latach 2010-2014 spółka otrzymywała dotacje oświatowe na prowadzenie przedszkola. Przy obliczeniu przekazywanych dotacji pozwane m.st. Warszawa nie uwzględniło środków zgromadzonych na rachunku dochodów wydzielonych, wydatków na uczniów niepełnosprawnych w przedszkolach integracyjnych oraz wydatków ponoszonych na oświatę przedszkolną realizowanych w innych instytucjach miejskich. W dniu 9 lutego 2015 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wpłynął wniosek spółki o przeprowadzenie posiedzenia pojednawczego w sprawie o zapłatę przez m.st. Warszawa kwoty 718 052,80 zł wraz z odsetkami tytułem dotacji oświatowej za lata 2008-2013.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia Sądu Okręgowego. Za trafne uznał także rozważania Sądu pierwszej instancji odnośnie do interpretacji przepisu art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty w brzmieniu obowiązującym w latach 2010-2014 (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm., dalej: „u.s.o.”). W tym zakresie zauważył, że przepis art. 90 ust. 2b u.s.o. jako podstawę ustalenia dotacji dla niepublicznych przedszkoli wskazuje ustalone w budżecie danej gminy wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach publicznych, nie przesądzając, w jakiej części i w jakiej pozycji budżetowej mają być zapisane te wydatki. Sąd drugiej instancji uznał, że nie ma podstaw do tego, aby do wydatków ponoszonych w przedszkolach publicznych nie zaliczać wydatków ponoszonych w punktach przedszkolnych włączonych do publicznej sieci przedszkolnej. Sąd drugiej instancji nie miał też wątpliwości, że dotacja oświatowa jest zobowiązaniem terminowym, a termin spełnienia tego świadczenia wyznacza treść przepisu art. 90 ust. 3c u.s.o. Ostatnią część dotacji oświatowej za dany rok strona pozwana powinna wobec tego przekazać do 31 grudnia danego roku. Nie przekazując dotacji w terminie, w pełnej wymaganej ustawą wysokości, m.st. Warszawa pozostawało

w opóźnieniu co do niezapłaconych kwot odpowiednio za dany rok. Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast podnoszonego w sprawie zarzutu przedawnienia uznając, że dotacja dla przedszkola nie ma charakteru świadczenia okresowego. W ocenie tego Sądu roszczenie powódki nie może być również uznane za związane z działalnością gospodarczą, wobec kategoriycznego brzmienia art. 83a ust. 1 u.s.o. na lata, za które powodowa spółka domaga się zapłaty.

Pozwany w skardze kasacyjnej zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej apelację pozwanego, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego i procesowego, tj.:

1) art. 90 ust. 3d u.s.o. oraz art. 5 k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że roszczenie powoda jest usprawiedliwione w zasadzie, w sytuacji gdy roszczenie powoda wygasło a jego uwzględnienie doprowadziłoby do niemożności skontrolowania wydatkowania tej części dotacji na obecnym etapie, ze względu na znaczny upływ czasu;

2) art. 90 ust. 2b u.s.o. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że na gruncie wskazanego przepisu nie zostało dokonane rozróżnienie na wydatki w przedszkolach ogólnodostępnych oraz wydatki ponoszone w przedszkolach na wychowanków oddziałów integracyjnych;

3) art. 90 ust. 3 u.s.o. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że strona pozwana nie przekazując dotacji w terminie do 31 grudnia danego roku, w pełnej wymaganej ustawą wysokości, pozostawała w opóźnieniu co do niezapłaconych kwot odpowiednio za dany rok;

4) art. 118 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuwzględnieniu podniesionego przez pozwane m.st. Warszawa zarzutu przedawnienia roszczeń powoda;

5) art. 318 § 1, art. 391 § 1 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez uznanie przez Sąd, że zarzuty sformułowane w punkcie pierwszym apelacji są przedwczesne bowiem dotyczą one już samego sposobu obliczania dotacji;

6) art. 385 w zw. z 378 § 1, art. 232, 391 § 1 i 382 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. F.;

7) art. 385 w zw. z 378 § 1, art. 232, art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z pisma Ministerstwa Edukacji Narodowej z 11 grudnia 2015 r.;

8) art. 385 w zw. z 378 § 1, art. 232, art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z pisma Regionalnej Izby Obrachunkowej w W. z 1 czerwca 2015 r. znak [...]

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 318 § 1 k.p.c. sąd, uznając roszczenie za usprawiedliwione w zasadzie, może wydać wyrok wstępny tylko co do samej zasady, co do spornej zaś wysokości żądania – zarządzić bądź dalszą rozprawę, bądź jej odroczenie. Pojęcie „zasada roszczenia” w rozumieniu art. 318 § 1 k.c. oznacza konkretne prawo lub stosunek prawny, warunkujące istnienie dochodzonych roszczeń (uchwała SN z 15 września 2017 r., III CZP 34/17, OSNC 2018, nr 6, poz. 57, zob. też wyrok SN z 4 lutego 2000 r., II CKN 738/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 146, i postanowienie SN z 22 października 2009 r., III CSK 21/09, OSNC 2010 r., nr 4, poz. 61). Termin ten odnosi się niewątpliwie do strony przedmiotowej procesu (zob. wyrok SN z 28 czerwca 1982 r., IV CR 230/82, OSNCP 1983, nr 2-3, poz. 42).

Strukturę wyroku wstępnego determinuje więc możliwe rozgraniczenie dwóch sfer działalności jurysdykcyjnej sądu, tj. ustalenie samej zasady i w dalszym toku procesu orzeczenie sankcji, polegającej w wypadku uwzględnienia powództwa o świadczenie na jego zasądzeniu w uzasadnionej wysokości. Wyrok wstępny ma w konsekwencji formę pozytywną i może dotyczyć tylko powództwa, a nie zgłoszonych przez pozwanego zarzutów (wyrok SN z 29 października 1997 r., II CKN 365/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 66).

Sentencja wyroku wstępnego może mieć brzmienie ogólne, np. „uznaje roszczenie powoda za usprawiedliwione w zasadzie”. Pożądane jest jednak bardziej szczegółowe sformułowanie rozstrzygnięcia, indywidualizujące zdefiniowaną zasadę dochodzonego roszczenia, chociażby przez wskazanie rodzaju roszczenia (np. o odszkodowanie, o zwrot nienależnego świadczenia itp.)

lub odniesienie się do jego podstawy faktycznej (np. wynikające z konkretnego zdarzenia, umowy itp.). Niezależnie jednak od sposobu sformułowania sentencji wyroku wstępnego, sąd powinien w jego uzasadnieniu wskazać podstawę faktyczną rozstrzygnięcia oraz wyjaśnić podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 327¹ § 1 k.p.c.). Zatem lektura uzasadnienia wyroku wstępnego powinna dawać jednoznaczną odpowiedź na pytanie, jaka konstrukcja prawna leży u podstawy roszczenia powoda.

2. Sąd Apelacyjny zgodził się z wywodami Sądu Okręgowego dotyczącymi interpretacji art. 90 u.s.o. Natomiast Sąd pierwszej instancji skoncentrował swoje rozważania wokół wykładni art. 90 ust. 2b u.s.o., który, jak się wydaje, został zidentyfikowany jako przepis stanowiący podstawę roszczenia powoda (k. 3, 10 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). W każdym razie inny przepis nie został przytoczony przez Sądy *meriti* jako podstawa prawna tego roszczenia. Co prawda, żaden z Sądów nie wskazał wprost, że przepis ten uzasadnia dochodzone przez powoda roszczenie, ale analiza argumentacji obu Sądów prowadzi do wniosku, że art. 90 ust. 2b u.s.o. został oceniony jako usprawiedliwiający roszczenie w zasadzie (art. 318 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 90 ust. 2b u.s.o. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2017 r. niepubliczne przedszkola niebędące przedszkolami specjalnymi, niespełniające warunków, o których mowa w art. 90 ust. 1b u.s.o., otrzymują na każdego ucznia dotację z budżetu gminy w wysokości nie niższej niż 75% podstawowej kwoty dotacji dla przedszkoli, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na takiego ucznia niepełnosprawnego przedszkola w części oświatowej subwencji ogólnej dla gminy, pod warunkiem że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielenia dotacji informację o planowanej liczbie uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji. W przypadku braku na terenie gminy przedszkola prowadzonego przez gminę, w którym zaplanowane wydatki bieżące finansowane z użyciem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej nie przekraczają wartości 50% jego zaplanowanych wydatków bieżących, niebędącego przedszkolem specjalnym, kwotę dotacji określa się w wysokości nie niższej niż 75% podstawowej kwoty

dotacji dla przedszkoli w najbliższej gminie prowadzącej przedszkole, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na takiego ucznia niepełnosprawnego przedszkola w części oświatowej subwencji ogólnej dla gminy.

3. Sąd Najwyższy odrzucił jednak pogląd, że art. 90 u.s.o. może stanowić samoistną podstawę roszczenia „o wypłatę dotacji”. Początkowo przyjmowane zapatrywanie, że między podmiotem publicznoprawnym jako obowiązującym oraz beneficjentem dotacji jako uprawnionym powstaje stosunek cywilnoprawny, zostało zweryfikowane na rzecz stanowiska o administracyjnoprawnym charakterze stosunku dotacji oświatowej i zakwestionowania zapatrywania o cywilnoprawnej naturze roszczenia mającego wynikać z art. 90 ust. 2 i 3 u.s.o. (zob. wyroki SN: z 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06; z 9 lipca 2020 r., V CSK 502/18, i przywołane tam orzecznictwo).

Regulacje dotyczące dotacji oświatowej nie stanowią bowiem podstawy zobowiązania między podmiotem publicznoprawnym i beneficjentem dotacji mającego charakter cywilnoprawny, lecz publicznoprawny. Reguły dotyczące wypłaty dotacji, a w szczególności reguła roczności, nie pozwalają przyjąć – przynajmniej co do zasady – że osoba prowadząca przedszkole, której wypłacono zaniżoną dotację, może domagać się jej wypłaty po upływie roku budżetowego. Mimo że art. 90 u.s.o. był źródłem powstającego z mocy prawa zobowiązania o charakterze publicznoprawnym, w którym odpowiednikiem obowiązku wypłaty dotacji było publiczne prawo podmiotowe do dotacji, to z upływem roku budżetowego wykonanie tego publicznoprawnego obowiązku staje się w zasadzie prawnie niemożliwe, w związku z czym zobowiązanie należy uznać za definitywne niewykonane (wyrok SN z 9 lipca 2020 r., V CSK 502/18).

Oznacza to, że błędne jest stanowisko Sądów *meriti* jakoby art. 90 ust. 2b u.s.o. lub szerzej – art. 90 u.s.o. uzasadniał dochodzenie przez powodową spółkę roszczenia o zapłatę dotacji. Przepis ten nie może więc usprawiedliwiać roszczenia powoda co do zasady. Już tylko z tej przyczyny zaskarżony wyrok zasługuje na uchylenie.

4. Ustawą z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 1010 ze zm.) rozstrzygnięto, że przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8 u.s.o., stanowi czynność z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 329). Jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia dopuszczalności dochodzenia na drodze sądowej roszczeń związanych z zapłatą dotacji należnych na podstawie art. 90 u.s.o. w odniesieniu do wcześniejszego okresu, została jednoznacznie rozstrzygnięta.

W uchwale z 8 listopada 2019 r., III CZP 29/19 (OSNC 2020, nr 7-8, poz. 56), Sąd Najwyższy uznał, że art. 91 ust. 2 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2203 ze zm.) nie wyłącza drogi sądowej do dochodzenia po 1 stycznia 2018 r. w postępowaniu przed sądem powszechnym roszczeń dotyczących dotacji przyznawanych niepublicznym przedszkolom w okresie przed 1 stycznia 2017 r. na podstawie ustawy o systemie oświaty. Tym bardziej musi oznaczać to dopuszczalność drogi sądowej w sprawach o dotacje oświatowe przyznawane za okresy przed 2017 r., gdy odpowiednie powództwo zostało wytoczone przed 1 stycznia 2018 r.

5. Jednak w obecnym stanie prawnym w postępowaniu cywilnym mogą być dochodzone jedynie roszczenia o odszkodowanie o naprawienie szkody wynikłej z niedokonania przez podmiot publicznoprawny zapłaty dotacji w należnej beneficjentowi wysokości. Innymi słowy, beneficjentowi dotacji nie służy roszczenie o jej wypłatę, ale roszczenie odszkodowawcze za szkodę wywołaną niewypłaceniem dotacji w należnej wysokości. Stanowisko to nie budzi wątpliwości w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Jednak o ile pogląd o przysługiwaniu beneficjentowi dotacji roszczenia odszkodowawczego jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony, o tyle istnieją rozbieżności co do podstawy prawnej takiego roszczenia.

W części orzeczeń Sąd Najwyższy przyjmuje, że roszczenie o zapłatę kwoty odpowiadającej różnicy między kwotą dotacji należnej na podstawie art. 90 ust. 1 i 2b u.s.o., a kwotą dotacji wypłaconej, może być dochodzone na podstawie art.

471 k.c. stosowanym *per analogiam*. Ze względu jednak na publicznoprawny charakter obowiązku wypłaty dotacji nieistotna jest możliwość uchylenia się przez organ zobowiązany od odpowiedzialności, ze wskazaniem, że niewykonanie obowiązku wypłaty dotacji w całości albo w części jest następstwem okoliczności, za które nie odpowiada (tak wyrok z 9 lipca 2020 r., V CSK 502/18, OSNC-ZD 2022, nr 2, poz. 17, tak też m.in. wyroki: z 29 stycznia 2021 r., V CSKP 2/21; z 15 kwietnia 2021 r., V CSKP 63/21; z 10 maja 2021 r., V CSKP 45/21; z 9 czerwca 2021 r., V CSKP 74/21, por. też uchwałę z 8 listopada 2020 r., III CZP 29/19, OSNC 2020, nr 7-8, poz. 56).

Według drugiego stanowiska prezentowanego w orzecnictwie Sądu Najwyższego, jednostka samorządu terytorialnego, która nie wypłaciła beneficjentowi dotacji oświatowej kwoty dotacji w pełnej, należnej mu wysokości, po upływie roku, na który dotacja została przyznana, ponosi względem beneficjenta dotacji odpowiedzialność odszkodowawczą; źródłem tej odpowiedzialności jest art. 417 § 1 k.c. (tak wyrok z 15 czerwca 2022 r., II CSKP 380/22, OSNC 2023, nr 2, poz. 19, tak też m.in. wyroki: z 11 października 2022 r., II CSKP 158/22; z 8 grudnia 2022 r., II CSKP 668/22).

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną przychylił się do drugiego z poglądów. Przyznanie i wypłacenie dotacji w zaniżonej wysokości, ustalonej niezgodnie z zasadami określonymi w art. 90 u.s.o., może być zakwalifikowane jako przypadek niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Nie ma znaczenia okoliczność, że obowiązek określony w art. 90 ust. 1, 2b i 3c u.s.o. powstaje tylko między jednostką samorządu terytorialnego a osobą prowadzącą przedszkole niepubliczne, która złożyła stosowny wniosek. Liczba adresatów normy wynikającej z przepisów prawa powszechnie obowiązującego nie wpływa na to, że jej naruszenie ma charakter obiektywnie (a nie tylko względnie) bezprawny. Co więcej, prawidłowa wykładnia art. 90 u.s.o. prowadzi do wniosku, że adresatem wspomnianych unormowań są wszystkie jednostki samorządu terytorialnego, które obowiązane są wszak do zgodnego z prawem przydzielania i wypłacania dotacji oświatowej (wyrok SN z 15 czerwca 2022 r., II CSKP 380/22).

Nie ma przy tym konieczności sięgania do stosowania art. 471 k.c. *per analogiam*, skoro nie istnieje w tym zakresie luka w ustawie. Naruszenie przez organ władzy publicznej obowiązku ustawowego w sytuacji, w której jedna ze stron pozostaje w relacji podległości i podporządkowania temu organowi, jest przecież regulowane przepisami o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417 i n. k.c.). W razie niewypłacenia dotacji w wysokości przewidzianej u.s.o. istota problemu nie polega bowiem na naruszeniu przez podmiot wykonujący władzę publiczną zindywidualizowanego stosunku prawnego o charakterze publicznoprawnym, ale dotyczy naruszenia bezwzględnie obowiązującego art. 90 u.s.o. regulującego zasady ustalania i wysokość należnej beneficjentowi dotacji. Samo nieprzekazanie środków pieniężnych, wbrew obowiązującym przepisom, jest bezprawne (por. wyrok SN z 10 sierpnia 2007 r., II CSK 191/07). Podobnie jak w wypadku wyrządzenia szkody przez wydanie ostatecznej decyzji administracyjnej, a więc szczególnej postaci wykonywania władzy publicznej, nie chodzi przecież o naruszenie przez organ administracji konkretnego stosunku administracyjnoprawnego, ale naruszenie normy prawnej, przesądzające o niezgodności z prawem tej decyzji (art. 417¹ § 2 k.c.).

Poza tym niedopuszczalne jest kreowanie podstawy prawnej roszczeń odszkodowawczych przez sięganie do stosowania przepisów normujących innego rodzaju roszczenia indemnizacyjne w drodze *analogii legis*. Nie można zapominać, że szkoda jako uszczerbek podlegający w odpowiednim zakresie i w odpowiedni sposób naprawieniu stanowi kategorię normatywną, a nie „naturalną”, podlegając ustaleniu jako taka we właściwych przepisach. W konsekwencji nie każdy uszczerbek w dobrach majątkowych bądź osobistych podlega naprawieniu, lecz tylko taki, z którego powstaniem oraz wraz ze ziszczeniem się przewidzianych w przepisach przesłanek można dochodzić jego naprawienia (wyrok SN z 11 października 2022 r., II CSKP 158/22).

6. Mimo że niewypłacenie przez podmiot publicznoprawny kwoty dotacji w odpowiedniej wysokości może stanowić źródło szkody (zdarzenie szkodzące), nie jest jednak jako takie samą szkodą. Zgodnie z obowiązującą na gruncie przepisów odszkodowawczych dyferencyjną metodą ustalania wysokości szkody

konieczne jest dla jej wykazania porównanie stanu majątku poszkodowanego, istniejącego w wyniku zdarzenia szkodzącego, z hipotetycznym stanem tego majątku w sytuacji, w której zdarzenie takie nie miało miejsca (zob. np. wyroki SN: z 26 kwietnia 2019 r., V CSK 9/18; z 18 listopada 2021 r., V CSKP 85/21, OSNC 2022, nr 11, poz. 112; z 17 marca 2022 r., II CSKP 482/22).

Wynik takiego porównania może kształtować się różnie w zależności od tego, czy podmiot prowadzący placówkę, wobec nieotrzymania dotacji we wnioskowanej kwocie, realizował zadania oświatowe w zamierzonym zakresie, pokrywając wiążące się z tym koszty z innych środków, czy – przeciwnie – zrewidował pierwotne plany, rezygnując z niektórych zadań i wiążących się z nimi kosztów. Oznacza to, że poszkodowany dochodząc roszczenia indemnizacyjnego na podstawie przepisów o odpowiedzialności deliktowej powinien przytoczyć fakty wskazujące na poniesienie szkody w określonej wysokości (wyroki SN: z 9 lipca 2020 r., V CSK 502/18; z 15 kwietnia 2021 r., V CSKP 63/21).

Słusznie też zaznaczył Sąd Najwyższy w wyroku z 15 czerwca 2022 r., II CSKP 380/22, iż w zwykłym (zgodnym z prawem) toku czynności środki z dotacji oświatowej, które nie zostały zużyte na wykonanie zadań publicznych, nie stają się źródłem zysku podmiotu uprawnionego. Nie byłoby zatem uzasadnione wypłacanie równowartości tych środków, jako odszkodowania, podmiotowi, który nie zrealizował części celów oświatowych normalnie pokrywanych z dotacji, a w konsekwencji nie poniósł wydatków potrzebnych na ich sfinansowanie.

7. Trafne są wobec tego zarzuty skargi kasacyjnej koncentrujące się wokół art. 90 ust. 2b u.s.o. jako podstawy roszczenia powoda. W tym stanie rzeczy, odnoszenie się do pozostałych zarzutów jest przedwczesne i miałby jedynie hipotetyczny charakter, skoro powodowej spółce nie przysługuje roszczenie, którego zasada została zidentyfikowana w wyroku wstępnym, zaakceptowanym przez Sąd Apelacyjny.

To, czy roszczenie powodowej spółki jest usprawiedliwione w zasadzie uzależnione jest od tego, czy w pozwie i w toku postępowania zostały przytoczone fakty pozwalające na ustalenie powstania i rozmiaru szkody oraz prawidłową kwalifikację prawną dochodzonego roszczenia w granicach zakreślonych w art. 321

§ 1 k.p.c. W zaskarżonym wyroku nie ma jednak w tym zakresie zarówno ustaleń faktycznych, jak i rozważań prawnych, co wynikało z błędnych założeń, które legły u podstaw wyroku wstępnego.

8. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w części, w jakiej została oddalona apelacja pozwanego i przekazał sprawę w tej części Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 108 § 2 k.p.c.).